

KAPITÁN SLUŽBY PRO DOHLED
NAD PRIMITIVNÍMI PLANETAMI

M A R K

STONE

Questaharská stezka

Jaroslav Mostecký

Jaroslav Mostecký

Questaharská stezka

obálka Karel Zeman

redakce Waldo Šarý

vydání první

Praha 2011

Jaroslav Mostecký

Mark
STONE

QUESTAHARSKÁ STEZKA

© Jaroslav Mostecký, 2011
© cover Karel Zeman, 2011

Úvod

Pozemská unie, která je federací osmdesáti pěti planet, už pět století pokračuje v expanzi po celé Galaxii. Její vlády si však postupem času uvědomily, že sblížení s primitivními civilizacemi vede k ekologickým katastrofám. Domorodci se po kontaktu s pozemšťany přestávali vyvíjet, stávali se na nich závislími a žebrali o techniku, kterou sami nedokázali pochopit. V případě jedné planety to došlo dokonce tak daleko, že domorodci málem vyhynuli. Podařilo se zachránit jen několik párů, které byly umístěny do rezervace, jak se to kdysi dělalo se zvířaty.

Proto vznikl zákon o nevměšování. Když kosmická loď Průzkumné galaktické služby objevila planetu obývanou humanoidními bytostmi, měla rozkaz pouze ji zaznamenat, ale v žádném případě nesměla s obyvateli navázat kontakt, dokud se podrobně neprověřila úroveň její civilizace.

Pokud planeta byla na určité technické úrovni, navázalo s ní Ministerstvo galaktických vztahů diplomatické styky. V opačném případě byl úkol svěřen Službě pro dohled nad primitivními planetami (SDPP), která měla za úkol vypracovat a dvakrát za sto let předložit studii o vývoji domorodců.

Protože se však ukázalo, že pozorování z umělých satelitů jsou nedostatečná, byly přímo na místo vysílány posádky složené z agenta činné služby a androida, kteří se nenápadně vmísili mezi domorodce.

Jedním z takových agentů byl i kapitán Mark Stone.

Prolog

„Tady!“

Muži se opřeli do sochorů a těžká kamenná deska, opřená o skalní stěnu, se pohnula.

„Ještě kousek! Ještě!“

Prostora, kterou kámen zakrýval, byla větší než čekali. Žádná nízká plazivka vedoucí někam do podzemí. Slují se rozlehla rána, podivně ztlumená a trvalo několik dlouhých vteřin, než je vrátila ozvěna připomínající dunivé temné hřmění.

Profesor Luka Šlesinger, až do tohoto dne entomolog s největším štěstím v tomhle koutě Galaxie, sáhl do náprsní kapsy pracovní vesty a vytáhl placatku bourbonu.

„Tohle se musí zapít, nemám pravdu?“ zakřenil se na kolegyni. „Měla jsi pravdu! Krucinál, měla jsi pravdu!“ Lokl si z placatky a podal ji ženě. „Napij se, ale ne moc. Za chvíli polezeme dolů.“

Doktorka Vanda Galicová s úsměvem přijala pití a volnou rukou si odhodila blondatý pramen vlasů z tváře. „Třeba tam nic nebude,“ pokrčila rameny.

„Cha! Nic? A proč tu tedy byly ty značky? Neblázni, Galicová. Já věděl, že to tady někde musí být, ale tys to byla, kdo ty značky našel, a ty jsi první uvěřila tomu, že nás někam přivedou. A přivedly nás sem!“

„Držím se zpátky,“ špitla doktorka Galicová. „Nechci být potom zklamaná.“

„Tak to už nebudeš, děvče.“ Profesor Šlesinger si zaclonil oči proti slunci, chvíli hledal to místo, a pak tím směrem ukázal prstem: „Tamhle je obětiště. Největší obětiště, jaké jsme na celém Questaharu našli. A tady, sotva kilometr od něj, objevíme vchod do podzemí, který si myrmidoni sami označili. Jenom blázen by si myslel, že to nic neznamená!“

„A co to tedy znamená, profesore?“ zeptal se asistent Choleva. Jako jediný z nich měl brouky za svoje životní poslání už odmalička. Ti dva se k exoentomologii, nauce o mimozemském hmyzu, přiklonili až poté, co zjistili, že v jiných oborech exobiologie je příliš velká tlačénice. On už v osmi letech poprvé dokázal bez poškození

vyškrábat tuk ze zadečku májky zahradní, vycpat jej vatou, jak se má, a dodnes byl na to náležitě hrdý.

„Se vši pravděpodobností jsme našli jejich sídliště, mladíku. Tamhleto obětiště bylo středem jejich duchovního světa. Museli žít někde blízko.“

„Nebo to taky může být hřbitov,“ špitla Galicová.

„Cha!“ profesor Luka Šlesinger se zase uchechtl tím svým příšerným způsobem. „Obojí beru. A už to tady dlouho nevydržím. Jdeme dolů!“ Ukázal na dva chlapy z podpůrného technického týmu: „Vy dva a my tři se za čtvrt hodiny spustíme. Zbytek týmu tu zůstane a postaví dole ve sluji předsunutý výzkumný tábor. Předpokládaný odchod za deset minut, návrat za dvě hodiny.“

Vlastně už měli všechno připraveno a těch deset minut ani nepotřebovali. Jen se navlékli do dýchacích přístrojů pro případ, že by tam dole nebyl dýchatelný vzduch, a s plnou výbavou se spustili do podzemí.

To, co spatřili na dně sluje, připomínalo ze všeho nejvíc vyzvracený boršč, ale byly to jen ruiny jakéhosi schodiště, slepeného slinami myrmidonů z rozžvýkaných částí rostlin.

Pomocní technici už mezitím ve vstupní sluji stačili rozmístit osvětlení, a tak první kroky ani trochu nepřipomínaly vstup do neznáma.

To až tam dál, kde se šelo, a kde se sloupy světla z ručních svítilen se navzájem křížily, poskakovaly po mohutných kamenných sloupech držících klenbu sluje, a rozplývaly se daleko v temnotě, v hloubi hory.

Majestátní ticho porušil až asistent Choleva: „Žádné známky po úpravách terénu.“

„Nasaďte si masky,“ dodal jeden z techniků.

Ještě teď, když se ohlédl, dalo se zahlédnout chvějivé světlo halogenových svítilen ze vstupní sluje. O padesát metrů dál už ne.

Sluj se zúžila, jako by prošli tlamou nějakého netvora, a teď měli projít jícnem. Co bylo tam dál, ještě nevěděli, ale sklon chodby se ještě zvětšil. Nebylo by dobré teď uklouznout a zřítit se... kdovíkam?

Překonali těch pár kroků a světlo jejich svítilen se utopilo

v temnotě. Zvuk šouravých kroků se rozléhal obrovskou podzemní prostorou a ani se nevracel zpátky.

„Je tu zima,“ špitla doktorka Galicová.

„Jsme v podzemí, zlato,“ ucedil její šéf.

Většinou nemluvili. V kyslíkových maskách se ani nikomu do hovoru nechtělo. Bylo slyšet jen občasné rány, když jeden ze dvou techniků, kteří je provázeli, nastřeloval do kamene jisticí skoby pro fixní lano. Zvuk protahovaného lana zněl jako škrábání hadích šupin o kamení.

„Brrr,“ otrásla se doktorka Galicová, i když věděla, že na Questaharu nikdy žádní hadi nežili. Ani plazi, nic takového... Jen brouci, hmyz, myrmidoni a podobná havěť, a všechna už dávno kdovíproč vyhynula. Jediné, co na Questaharu přežilo, bylo rostlinstvo...

„Oxid uhličitý a oxid siřičitý a další plyny. Je to tu jedovatý,“ oznámil jeden z techniků, ale nikdo tomu nevěnoval pozornost. Každý to věděl. Indikátor měl na zápěstí umístěný každý z nich.

Světlo baterek se náhle utopilo v obrovské rozlehlé prostře, v gigantickém jeskynním dómu. Dno se o pár kroků dál lámalo a spadala kamsi dolů.

„Stůjte!“ zavelel profesor Šlesinger. „Do toho prostoru se bez lepšího zajištění nemůžeme odvázat! Půjďme vlevo podél stěny...“

„Jo, to je rozumný,“ zavrčel technik za ním. Nastřelil do stěny další skobu. „Můžem, doktore!“

Dalších pět set metrů překonali rychle. Kamenný podklad pod nohama byl drsný, hrubý, a pokrytý jemným pískem.

„Napoprvé nemusíme nalézt vůbec nic,“ promluvil do vysílačky profesor Šlesinger.

„Jo, tak se vracíme, šéfe?“ houkl nato zase technik. „Už mám tý procházky docela dost!“

„Něco je před námi!“ zmrazila je Galicová. Byla tak o tři kroky napřed a svítila baterkou přímo před sebe.

Ve skalní stěně, kolem které už tak dlouho šli, se černal otvor, a v něm, zčásti venku a zčásti uvnitř, něco leželo...

„Opatrně,“ sykl profesor. „Může to být...“

„Myrmidony jsme přece už našli,“ zašeptala Galicová. „Ale tenhle...“ Něco ji zaujalo a popošla blíž. Asistent Choleva obešel ji i tisíce let staré torzo uhynulého tvora, a posvítíl do otvoru. „Nic tam není,“ řekl, „jen prázdný výklenek,“ a popošel ještě dál podél skalní stěny. „A tady je ještě jeden. Tenhle je větší...“ Vzrušeně přidal do kroku a zmizel uvnitř... „Ledová jeskyně,“ za chvíli vydechl do vysílačky... „Kristova noho!“ Vyběhl ven.

„Choleva, vy tu nejste od toho, abyste něco objevoval!“ rozkřikl se na něj profesor Šlesinger.

„Musíme pryč, pane,“ vyhrkl Choleva.

„Proč?!“ Profesor Šlesinger popoběhl a nakoukl dovnitř. Viděl jen prázdný sál a stěny potažené jinovatkou. Byl dlouhý pár desítek kroků a na jeho konci zel další černý otvor. „Co je tam?“ zachřel.

„Pohřebiště, pane profesore. Uložili je do ledu. Egypťani mrtvé mumifikovali a tihle je prostě strčili do ledu. Byl jsem až u toho otvoru...“

Vešli dovnitř a skoro nedýchali, když se zastavili na galerii. Světla svícen poskakovala po ledových stěnách, po krápnících a hromádách zříceného ledu, tříštila se v ledových krystalech jako v obrovských broušených diamantech, a mezi nimi se složenými končetinami ležela zmrzlá těla.

Všude kapala voda.

Podzemím se rozlehl strašlivý praskot a shůry se zřítíl obrovský krápník. Ještě ve vzduchu se rozpadl na kusy a drť ledu a vody přikryla to, co stačili zahlédnout.

„Ten led teď taje,“ řekl Choleva.

„Jo,“ ozval se za ním jeden z techniků. „Koncentrace oxidu siřičitého pořád stoupá. A teplota taky. A dost dramaticky!“ Závan vedra odkudsi z podzemí jim vzal na pár chvil dech.

„Musíme pryč,“ přidal se druhý technik a dost rozhodně. Profesor Šlesinger pokýval hlavou. Nebyl žádný blázen.

„Ale jednoho bychom mohli vytáhnout a dopravit na povrch. Co říkáte, Choleva?“ Choleva už nestačil říct nic. Podzemí vydechlo nějaký žíravý plyn a ruce se jim vmžiku pokryly boláky. Ještě stačili couvnout do sálu, kde bylo pohřebiště. Slyšeli, jak Vanda Galicová křičí.

„Krucinál! Ted! Zrovna ted!“ zachrčel ještě profesor Šlesinger z posledních sil. Umíral ještě patnáct minut, než k otvoru do sálu vystoupilo z hlubin magma a uškvařilo ho.

Než se to stalo, viděl něco, o čem by si nikdy nemyslel, že je to možné.

Viděla to i doktorka Vanda Galicová. Jediné ze všech se jí podařilo uniknout. Držela se pravou rukou lana a utíkala pryč. O život. Drala se do svahu, křičela do masky, ale slyšela jen samu sebe. Klopýtala, padala vyčerpáním, ručkovala po fixních lanech, která tu natáhli, když šli dolů, a s vytřeštěnýma očima se pořád ohlížela...

Myslela, že se jí to zdá, když se konečně dostala do vstupní sluje. Bylo tu světlo a lidi a někdo zrovna na vařiči ohříval slavnostní bowli. Padla na kolena, strhla si kyslíkovou masku a těsně předtím, než jí puklo srdce vyčerpáním, ještě stačila zašeptat, že přicházejí.

„Slyšíte!“ zaječela, když si všimla, že nic neříkají a jen se na ni usmívají. „Oni jsou tady!“

1.

Osmnáct tisíc kilometrů západně odtud, v jediném opravdovém městě na povrchu Questaharu, měli ten den všichni lidé do jednoho docela jiné starosti. Začínala noc!

Bylo to jiné časové pásmo a tma tu přicházela o pár hodin dřív.

Mark Stone vystoupil z rikši před hotelem Korobej s lahví ovocného piva v ruce a bezstarostně se rozhlédl. Byl z cesty celý zdřevěnělý, protáhl se a v kostech mu zalupalo, jako se to stává mnoha jiným. Tím ale veškerá podobnost končila. Byl to ten typ, co se ženám líbí, a pokud se odněkud nějaká dívala, určitě neucukla pohledem.

Nedávno oslavil čtyřiatřicáté narozeniny, ale vypadal o pár let mladší. Jeho dobře vypadající postava svědčila o tom, že netráví čas ani planým přecházením z baru do baru, ani planým přecházením z posilovny do posilovny. Na první pohled bylo znát, že se v životě nenudí a má ještě jinou zábavu. Nebo zatraceně zajímavou práci.

Dopil láhev, postavil ji na schůdek pomníku nějakého chlápka a zamířil přes dlážděné prostranství přímo k portálu hotelu. Cítil, že

dnešní večer bude skvělý. Od pouště přinášel večerní vánek záchvěvy vedra, ale už ustupovalo a začínalo být příjemně.

Vešel dovnitř. Casino bylo dole. To si ještě pamatoval. Pro dnešek ale pozval tu krásně záhadnou, nebo spíš zamyšlenou zlatovlásku z předvčerejška na drink do swing baru na dvacátém patře. Exotika prostředí nic moc, ale zase mohl skoro s jistotou spoléhat, že s těmi archaickými retrozvuky z reproduktorů se Vanda dřív dá přemluvit, aby si našli trochu soukromí.

„Vanda!“ Je fajn, že si vzpomněl na to jméno. Od rána se o to marně pokoušel.

Výtah byla obyčejná průhledná kapsle jezdící po kolejnici přilepené k vnější straně hotelu. Markovi to vyšlo, že se ocitl v kabině sám, a tak se mohl bez zaclánění druhých dívat dolů, jak se mu patro od patra rozšiřuje obzor. Questahar! Středisko her, rulety i proslulé Questaharské stezky... Středisko hazardu, legálního obchodu s orgány těch, kteří tu prohráli poslední halěr a potřebovali se dostat domů, sexu za prachy a chlápků, co nabízejí šlehanec toho správně odleženého insekticidu rovnou do žíly. Občas někdo dělá, že nerozumí, ale tomu rovnou řeknou: „Jo jasně! Insekticidu! Protože tohle tady kolem je hmyzáckej svět, kámo!“

Na dvacátém patře hotelu Korobej se zabloudit nedalo. Mark se rozhlédl po baru a zamířil dozadu, kde byla tma a kam ode dveří neviděl. Ale ani tam zlatovláska nebyla. Přilepil se k pultu a objednal si velkou glengoyne bez ledu.

Pomalou dopil whisky, podíval se na hodinky a dal Vandě ještě deset minut. Objednal si další pití a s ním v ruce vyšel na terasu. Muzika na nějakou dobu utichla a Mark se díval z terasy ven na panorama hotelů ve městě. Daleko na obzoru se čas od času roze-stoupil mlžný, narudlý oblak prachu, přivátý z chladných pouští na severu, a odhalil pohled na majestátní, neskutečně vysoké hory, zakleté v poutech ledovců...

Předvčerejškem mu na tisíc procent slíbila, že tu dnes bude. Ona i ty dvě dívky, co tu byly s ní. Vypadaly o dost mladší než ona, ale jich si Mark moc nevšiml. Ve Vandině přítomnosti někam zmizely, i když seděly u stejného stolku. Jako by přepadly přes okraj světa...

Obrátil se a zamířil k nálevnímu pultu. „Pamatujete se na mne?“

Mladík v květované košili, která snad měla korespondovat s blouznivými představami majitele baru o době, kdy se hrál swing, s úsměvem potřásl hlavou. „Na vás se moc zapomenout nedá, pane.“

„Jo, dík,“ pokývl Mark, i když to zrovna jako kompliment myšleno nebylo. „Pamatujete si tu ženu, se kterou jsem tady zkoušel tancovat?“

„Tančil jste tu celkem se třemi, pane,“ odpověděl mladík a přes rty mu přeběhl úsměv. Byl zvyklý. Podobných rozhovorů absolvoval během týdne několik. „Domnívám se však, že momentálně máte na mysli tu krásnou blondýnku?“

„Jo, přesně tuhle,“ nenechal jej Mark domluvit. „Jmenovala se Vanda. Povídali jsme si celý večer, ale zapomněl jsem se jí zeptat... Hmm. Nezmínila se před vámi náhodou, ve kterém hotelu se ubytovala?“

„Ne, nezmínila, pane... Jistě ale chápete, že bych vám takovou informaci bez jejího svolení ani poskytnout nesměl?“

Mark sáhl do kapsy. Měl by tam mít ještě pár žetonů z předvčerejška, protože si je ani nestačil vyměnit, když vyprovázel Vandu k rikše. „Mám tady...“ zalovil v kapse ještě jednou... „Mám tady žeton za dva tisíce?“ Významně povytáhl obočí.

„Mám rád svou práci, pane,“ zavrtěl barman hlavou. „A nerad bych o ni přišel. Nicméně ta žena je dost známá a moc bych se divil, kdybyste podrobnosti o její návštěvě na Questaharu nenašel v novinách.“

Mark přimhouřil oči: „V novinách?“

„Ano,“ přitakal barman a přisunul mu další skleničku. „Noviny jsou původní, tištěná forma zpravodajství. Tady na Questaharu velmi oblíbená forma, zejména mezi návštěvníky. Připadá jim... možná exotická? Nevím. *Kroniky Questaharu* se to jmenuje. Neslyšel jste o nich?“

Mark přikývl. „Ale ano. Už jsem je i četl. Předvčerejší číslo, myslím. Ten svůj retro styl zaháníte do totálních extrémů.“ Na okamžik se odmlčel a upil. Vzdálená chuť přezrálých jablek a dubu se o téhle značce říká, ale on to tam nikdy necítil. Jen mu prostě

chutnala. „Píše se tam o ní?“ vydechl překvapeně a už zase myslel na Vandu.

„*Psalo* se o ní, pane,“ opravil ho barman. „Asi před týdnem. U kuřáckého stolku pod lampou tam vzadu leží ve stojanech pár starších čísel. Možná i právě to, kde se píše, že doktorka Vanda Galicová přiletěla na Questahar na pozvání profesora Luky Šlesingera. Prý aby byla přítomna jako nestranný svědek u jeho předpokládaného objevu.“

Mark se obrátil a zamířil ke kuřáckému stolku. Nikdo u něj neseseděl.

„Je tam i její fotka, hned na první straně,“ houkl ještě barman.

Trvalo to tak dvacet minut, než Mark vstal, hodil do prázdné sklenice dvoutisícový žeton a postavil skleničku na barpult. „Díky,“ zabručel a zamířil ven z baru. „Dnes se už, zdá se, nejspíš neukáže,“ zabručel si ještě pro sebe, když odcházel. „Objev! Jak to, že předvčerejškem nevěděla, že dnes už bude muset být na vykopávkách na sousedním světadílu? Co to asi tak bylo za objev, sakra, když kvůli tomu nepřišla? A slíbila to!“

Vpadl do výtahu a poručil si na čtvrté podzemní patro, do kasina.

„Marku!“ vykřikl jakýsi mladík, sotva Mark vystoupil z kapsle. „Co tu děláš? Já myslel, že máš rande?“

„Hmm. To já taky,“ ucedil Mark a vůbec netušil, s kým mluví. Zato toho chlapíka nalevo si pamatoval. „Hasan, že jo?“ ujistil se a otočil se na toho prvního: „Tebe bych měl znát taky?“

„Jo...“

„To je Danny!“ vmísil se Hasan. „To byla pařba předvčerejškem, co? Jestli hledáš Raye, tak sedí u blackjacku.“

„Vyhrává aspoň?“

„Vyhrával,“ přitakal Hasan. „Jenomže pak za ním přišel šéf kasina, něco mu pošeptal, a Ray už se jenom kouká. Výhru si ani nevybral!“ zakončil žalobným tónem.

Mark mu kývl na pozdrav a pokračoval dál kolem rulety a sektoru,

kde se hrál texas hold´em. Zastavil se až u stolků pro hráče blackjacku. Ray stál za jedním z nich a s lhostejným výrazem ve tváři sledoval hru. Mark si stoupl vedle něj a dobře deset minut nepromluvil. „Vyloučili tě, co?“ zeptal se potom jen tak na půl úst.

„Ano,“ přitakal Ray. „Zdá se, že tvé deduktivní schopnosti po předvěčřejší mírné otravě alkoholem neutrpěly větší újmou.“

„Mám pocit, že musíš vědět, že pro androidy platí zákaz účasti na všech hrách, provozovaných v kasinech...“

„...a dalších podobných institucích, zahrnutých v Dodatku VIII. zákona o hazardních hrách, který stejně nikdo nedodržuje.“ Ray mluvil nevzrušeně, ale Mark poznal, co se v umělé mysli jeho přítele přelévá a kyne. Kradmo se rozhlédl. Zdálo se, že co nezůstalo senzorům ochranky kasina utajené, toho si ostatní hosté nevšimli. Ray vypadal jen jako poněkud statnější chlapík a jinak se vzhledem od člověka zvnějšku nelišil. Už léta byl Markovým parťákem na všech misích, kam jej Služba pro dohled nad primitivními planetami vyslala. Na světech s nízkým stupněm technologického vývoje to ani jinak nebylo možné.

Musel vypadat jako člověk, a už se nejednou stalo, že se dokonce stal idolem zdejších domorodých dívek. „Tak co tu mám dělat, kapitáne Stone?“ Ray volil slova tak, aby Mark poznal, že se mu ta situace ani trochu nelíbí. „Nudím se a roste ve mně závažné podezření, že sis důvody téhle mise na Questahar vymyslel. Docela obvykle jsi využil toho, že je generál Khov na dovolené a...“

„Doufám, že je tohle mimo záznam,“ zavrčel Mark.

„Jistě. Tohle nenahrávám. Jako samozřejmě všechno, co se zatím na Questaharu stalo. Druhý den ta hezká instruktorka skálolezení, kvůli které jsi se zapsal do kursu, ačkoli jsi ve skalních stěnách lezl určitě víckrát než kolikrát ona vůbec kdy jaké skály viděla. Byl jsi na tom kursu nakonec jen jednou...“

„To stačilo,“ ucedil Mark cynicky.

Ray ale neskončil: „...Třetí den pitka s obchodním zástupcem nějaké pojišťovny. Doufám, že jste se domluvili i na pojištění proti venerickým nemocem, protože podle mé analýzy jedna z těch snědých dvojčat ze čtvrtého dne...“

„Dost, Rayi!“ zavrčel Mark. „Buď klidný. Jmenovala se Gina, přiznala se hned na začátku, a jen se dívala!“

„A jak se jmenovala ta, která byla v akci?“

Mark zapřemýšlel. „To už jsem zapomněl,“ dostal ze sebe po chvíli. „No tak, Rayi! Jsem na Questaharu poprvé! Já vím, říká se, že kdo měl kdy s tímhle světem něco společného, je nenapravitelný zpusťlík, ale já si chci prostě užít! Khov mne tři roky nepustil na dovolenou!“

„Dvakrát ano!“

„Ale to mne vždycky do tří dnů odvolal!“

„Kluci, snad se nehádáte?“ houkl na ně zezadu Hasan. Jazyk se mu už docela dost pletl.

„Jasně, že se hádáme,“ vyjel po něm Mark.

„A tak toho nechte, prokletí ďaui,“ zablábolil.

„Cože?“

„Tak nějak podobně zněly kletby Hasanových předků,“ zavrčel Ray odtažitě. „Chce být vtipný, nemám pravdu?“

„Jasně! Sranda musí bejt, to se vrr, no ne?“ Luskl na dívku, roznášející malé sendviče těm, kterým šla karta a nechtěli vstávat od stolu. Rozbalil si ho, zakousl se a s plnými ústy začal zase mluvit: „Náhodou! Tyhlety kletby jsou někdy moc...“ Zarazil se a nemohl si vybavit to správné slovo. „...Moc šikovný. Znějí zajímavě, chápeš? Můj bratranec dokonce... Říkal jsem vám, že je etnograf? Jasně, neodpovídej, Rayi, říkal. Já se tím chlubím dost často... Tak on o tom dokonce píše práci!“ V očích mu zajiskřilo a Mark i Ray od předvčerejší noci věděli, že to není dobré znamení. „Hele! A teď mne něco napadlo! Pomůžeme mému bratranci! Tys´ říkal, Marku, že jsi byl už na několika stovkách světů. Jak se klelo tam? To by bratrance zajímalo! To by... Zvu vás. Kluci, na drink. Tahle vědecká spol... spolupráce se musí zapít!“

„Už jsi toho dnes vypil dost,“ zavrčel Ray. „Měl bys jít.“

„Půjdu, ale do baru na dvacátým, ó distingovaný Rayi! Ti povím, že jsi suchar jak hrom!“

„Tak jdi do baru. Mark zřejmě přijde za tebou.“

„Jo, budeme pít na smutek... A taky mi bude muset říct všechny

ty kletby, co kde slyšel.“ Začínali být hluční a krupiéři vedle od rulety už zmáčkli tlačítko pro přivolání ostrahy.

Už byl na cestě k výtahu, ale ještě se otočil: „A jak se kleje u vás, mi musíš říct taky, Rayi! Jinak nikam nepůjde!“

„Hasane, jdeme pryč!“ vzal ho Mark kolem ramen.

„Až mi Ray řekne...“

„Až zítra!“ pronesl Ray silnějším hlasem, než mluvil obvykle. „Myslím, že v tom baru nahoře na vás už čekají. A chtěl jsi pít...“ zarazil se.

„Jo, chtěl jsi pít na smutek,“ dokončil Mark. „Za koho? Někdo už odjel?“

„Smutek za Vandu, přece!“ vypadlo z Hasana. Ještě nebyl zase až tak opilý, aby si nevšiml, co to s Markem udělalo. „Nebo ty to nevíš, kamaráde? Před pěti minutami přinesl nějaký chlapík ty tištěné místní zprávy.“ Polkl. „Vanda, ta bloncka, cos po ní jel, prej zůstala někde v podzemí.“

„Cože?“

Odněkud se vynořil chlap od ostrahy a požádal je, aby odešli. Mark ho odstrčil.

„Taky tam nebyla sama. Ten slavný profesor... Jo, Šlesinger, se jmenoval, ten tam zařval taky. Byl to nějaký vulkanický výbuch nebo co. Neměli šanci, prej. Celkem pět jich bylo. Vytryskly nějaký horký plyny a oni byli moc hluboko v jeskyních. Poleptalo je to tak, že se ani nedá poznat, kdo je kdo.“ Polkl. „Prej...“

Chlap od ostrahy to zkusil ještě jednou. Mark se otočil na patě a přesným direktem jej srazil k zemi.

„Umřela?“ zeptal se zadržle.

„No, dyť to říkám, ne? Ona a ještě čtyři další.“

„No tak, neblbni, Marku!“ Danny se ukázal jako kumpán, který vydrží nejvíc.

„Jdu pryč! A ty jdi taky pryč! Nemám náladu.“

„Dej si ještě jednu a bude líp! Podívej se na Hasana!“

„Ten spí!“

Hasan už delší dobu seděl u stolku na terase a vypadal, jako by na něco upřeně hleděl do svého klína. Nic, co by stálo za řeč, tam ale nebylo.

„Přece si nenecháš zkazit dovolenou!“

„Nemám!“ zavrčel Mark. „Nemám dovolenou! Nikdy! Vždycky mi ji vezmou!“ Hlas se mu zlomil. Popotáhl a začal si bruchet. „Khov mi ji vezme! Jako bych byl obyčejný...“ uplivil si. „A přitom jsem... jsem kapitán!“

„Kapitán?“ Danny se zakřenil. „To je fajn. Kapitáni jsou fajn! Dáme si drink, a ty se začneš bavit, jo?“ Obrátil se na barmana: „Dva manhattany, kámo! Ale ne abys tam dával bourbon! Patří tam whiskey, jasný? A tu třešni si taky odpust.“ Zase se otočil na Marka. „Hele! Viděl jsi tu holku jednou v životě na tři hodiny. Hrome! A už není! No, je to smutný, ale to se stává, ne?“

„Jsi kamarád, Danny, ale už moc kecáš. Neznal jsi ji!“ Mark nebyl tak opilý. Po tom předvčerejšku se raději hlídal, ale teď to moc nešlo. Stále ji viděl před sebou. Usmívala se tak... starodávně. Jako dívky na hodně starých filmech.

„Pánové...“ Barman před ně postavil koktejlové sklenice s pitím. „Je mi ctí, že tady jste, vlastně bez vás bych tu strávil skoro celý večer sám. Nicméně za půl hodiny náš swing bar pořádá noční taneční program a přijdou sem hosté, aby si zatančili. Proto si vás dovoluji upozornit, že vám za patnáct minut nabídnu detoxikační drink, abyste vystřízlivěli. Pokud byste jej odmítli, budu nucen vás vyzvat k odchodu.“

Hasan zvedl hlavu. „Cože? Tak to ne!“

„Ale ano,“ nenechal Hasana Mark domluvit. „Půjdeme pryč, žádný strach. Nejsme troubové, abychom kvůli něčemu takovému rozbíjeli okna.“

Do baru vešel mladý pár a prošel rovnou na terasu. Mark smočil rty v manhattanu. Loupl očima po barmanovi a potřásl hlavou: „Víte, co se stalo?“

„Už jsem to slyšel, pane Stone. Je mi to líto.“

Ve vchodu se objevily dvě mladičké dívky a pomalu procházely

do rohu do zadní části baru. Šeptaly si a bylo slyšet, jak se tiše smějí...

Danny byl jediný, kdo zahlédl, jak si Mark utírá slzu z tváře. „No tak,“ sykl. „Přede dvěma dny ses tady chlubil, co jsi všechno zažil. Copak jsi nikdy neslyšel o tom, že lidi můžou umřít? A pro hezký holky to platí taky, sakra! Marku!“

„Ale ji jsem viděl žít, Danny,“ sykl Mark. „To je potom něco jinýho.“ Na jeden ráz dopil manhattan a strčil do Hasana. „Jdeme se někam opít! A ať to stojí za to!“

2.

„Takže jak to tam vypadá?“ Šéf questaharské domobraný, plukovník Warren Kalianko, do sluje jen nakoukl a hned zase couvl na čerstvý vzduch. „Fuj!“ Příšerně to tam páchlo. Jako kdyby tam něco kvasilo.

„Docela masakr, pane. Osmadvacet mrtvých, šest nezvěstných. Plyny už zkondenzovaly a začíná se to čistit. Ale tak jako tak, pane, nic živého to tam dole nemohlo přežít,“ informoval velitel zajišťovacího družstva. Klečel před plochým kamenem, na němž trůnil přenosný počítač pro dálkové řízení bezpilotní průzkumné *Poletuchy*. Kroužila nad údolím v nekonečných osmičkách a vysílala obraz svých kamer na terminál počítače. Zatím jen kameny, kameny, a suť. A taky pár povalených zkamenělých kmenů pravěkých stromů v řečišti dávno vyschlé řeky. Velitel zajišťovacího týmu zvedl zraky a potřásl hlavou: „Mezi mrtvými je jen dvanáct questaharských občanů. Ostatní sem byli vyslaní různými univerzitami, pane. Studenti a vědci. Nejčastěji ze Země.“

„Sakra, Hansone, musíte mě vždycky informovat v těch vašich dramaticky podaných holých větách?“ Plukovník Kalianko se se zhnuseným výrazem ve tváři rozhlédl po vyprahlých, holých úbočích z rudohnědých skal. Dole pod nimi se kroutilo dávno vyschlé řečiště. Fuj. Tady by nechtěl umřít ani trnorep. „A jinak?“ zeptal se zase. „Přežil někdo?“

„K tomu bych se dostal, pane. Jedna osoba. Vědecká praktikantka Anna Gerswinová. Entomoložka. Našli jsme ji nahoře ve svahu nad